

Kapitola 1

JORI TRAHERNOVÁ

Máj 2006

Svit mesiaca prenikal cez borovice a tisovce a z ich konárov vytváral hrčovitité zamotané tvary, ktoré svojimi temnými obrysami prebodávali postriebrenú tmu navôkol. Bzukot miliónov múch mi v mysli odštartoval svetelnú show v štýle Disneyho Fantázie.

Môj zvláštny druh synestézie, vďaka ktorému dokážem vnímať zvuky vo farbách, má svoje výhody. Potláčané odtiene zelenej, modrej a žltej zrazu naraz vyprskli na čierne plátno. Bzučanie komárov sa zmenilo na zubaté hviezdičky a keď žaba hrdelne zakvákala svoju nôtu, pred očami sa mi občas zjavil obľý stĺp.

No v tú noc moju pomyselnú oslavu zvukov a farieb rušilo isté podráždenie. A bolesť. Deacon Cormier, môj frajer, s ktorým som chodila posledných osemnásť mesiacov, sa vykašlal na naše stretnutie a ja som bola odhodlaná zistiť prečo.

Piatkové noci boli vyhradené na naše pravidelné rande v Broussardovom pavilóne spolu s mnohými ďalšími spolužiakmi z maturitného ročníka na okresnej strednej škole v Erie. Obom sa nám páčila živá zydeco kapela s rýchlymi pesničkami sprevádzanými akordeónom, drevenou valchou a gitarou. Keď ma Deacon vytiahol na drevený parket a začali sme spolu tancovať, všetka

moja hanblivosť a zdržanlivosť sa akoby vyparila preč. Popravde, ak to nazvem *tancovaním*, budem k nám priveľmi zhovievavá. Lepšie nás vystihnem, ak poviem, že sme len dupotali dookola s minimom pôvabu, no s o to väčším nadšením.

Brodila som sa cez močaristú vlhkú pôdu a vôbec som sa ne snažila zakryť hluk, čo vydávali moje čižmy, keď som stúpala po lámajúcich sa vetvičkách a šiškách pod mojimi nohami. Zaháňala som sa po konároch a úponkoch, čo sa zlomyseľne plazili nad očistenou cestičkou bez ohľadu na to, koľkokrát už Deaconov otec najal domácich, aby ju udržiavali zastrihnutú.

Tento les mal v sebe isté divoké odhodlanie, aké žiaden človek nebol schopný skrotiť. No keďže Louis Cormier nebol odtiaľto, našej krajine a jej temperamentu nerozumel. Pôvodní obyvatelia južnej Alabamy, vrátane mňa, vedeli, že sú len narušiteľmi a že to močariská zvrchovane vládnu nad nami, obyčajnými smrteľníkmi, a nie opačne.

„Dočerta,“ zanaďavala som, keď ma popínava wistéria poškriabala na líci a na krku. Nenamáhala som sa byť ticho. Veď prečo by som mala? Jediné, na čo som v ten večer myslela, bolo to, že sa potrebujem porozprávať s Deaconom.

Konečne sa predomnou zjavili svetlá domu Cormierovcov, lihotavé ako vábivá rozprávková ríša, v ktorej sa dejú zázraky. Veľká konštrukcia z dreva, kameňa a skla žiarila, akoby v sebe ukrývala padlú hviezdu.

Niektodnes večer doma bol.

Hoci sme boli s Deaconom spolu už dlho, ich dom ma stále neprestával udivovať. Domy našich rodičov nie sú od seba vzdialené ani štyristo metrov, no vznešenosť tejto stavby s bielymi múrami bola v ostrom kontraste k nášmu starému skromnému príbytku, takému malému, že som sa musela deliť o izbu s mamou. Pán Cormier ako prominentný advokát požadoval a aj dostával za svoje služby vysoký plat.

Stúpala som po drevenom schodisku smerom k širokej prednej verande. Keď som bola asi v polovici, po zátylku mi prebehli zi-

momriavky. Napriek žiare svetiel, čo sa rozlievala z nezatahnutých okien, bolo v dome až príliš ticho. Nepočula som zvuk televízora ani žiadne hlasy či rinčanie hrncov v kuchyni, alebo kroky na chodbe. Prečo by nechali všetky svetlá pozapínané, ak niekam odišli?

Takmer som počula, ako mi v uchu znie babkino ts. „Aké plytvanie,“ okomentovala by Mimi. U nás doma sme okamžite vypínali všetky svetlá, pokiaľ sa miestnosť nepoužívala. Čím menej sme platili za energie, tým viac sme mohli minúť na taký luxus ako napríklad oblečenie z obchodu.

Nakukla som cez okno do obývačky a zbadala som kôpku kníh, čo Deacon nechal nedbalo položené na rohovom stolíku. Vankúš ležal spadnutý na zemi vedľa sedačky. Pozrela som sa smerom doprava, kde som na kuchynskej linke zahliadla pár roztrúsených špinavých pohárov a tanierov. Tento drobný neporiadok kontrastoval s čerstvo uprataným interiérom domu, čo signalizovalo, že jeho obyvatelia sa spoliehali na to, že vždy tu bude niekto, kto za nimi ten chaos poupratuje.

Ten niekto bola zhodou okolností moja babka. Nechodila k nim upratovať každý deň, no každý piatok mala na starosti *hlbkové čistenie*, lebo Clotille Cormierová chcela svoj dom udržiavať žiarivo čistý a vždy pripravený pre ich mnohé návštevy. Hostia boli vždy očarení výhľadom na Magnóliovú zátoku, no kedykoľvek sa prechádzali po Bayou Enigme, so strachom kontrolovali zem pod svojimi nohami, či tam nezbadajú dákeho aligátora, hady a ďalšie nechutné tvory. Kým oni obdivovali jednoduchú krásu našej krajiny, ja som si predstavovala, ako sa v duchu tešia, kedy sa už vrátia do Mobile, Montgomery alebo bohvie odkiaľ to k nám prišli.

„Nechcú si predsa zašpiniť svoje značkové topánky od blata,“ zvykla Mimi počastovať hostí, čo neboli z nášho mesta. Jej nevraživé komentáre sa mi zdali trochu zvláštne, lebo strýčko Buddy, jej brat, bol tiež poriadne bohatý. Spoločnosť so športovými chatkami a súkromnými rybačkami, ktorú založil pred tridsiatimi rokmi, prekonalala aj tie najodvážnejšie očakávania. Louis Cormier bol

síce úspešný advokát, no na strýka Buddyho nemal – túto skutočnosť som musela Mimi často pripomínať.

Nechala som svoje nesúvislé myšlienky tak a hlasno som zaklopala na dvere. Deacon mal byť u mňa doma už pred vyše hodinou. Ak má dobrý dôvod na to, prečo sa na mňa vykašlal, ešte stále budeme môcť ísť a pár hodín si spolu zatancovať, kým sa budem musieť ponáhľať domov, aby som sa stihla vrátiť do svojej večierky.

„Chod' bez neho,“ naliehala Mimi. „Bezočivosť bohatých ľudí,“ zamrmlala si popod nos. „Vždy sa všetko točí len okolo nich. Na nikoho iného neberú ohľad.“

Nenechala som sa vyviesť z konceptu a jej komentár som jednoducho hodila za hlavu. Deacon nebol žiadne namyslené zbohatlícke decko. Páčili sa mi aj jeho rodičia, hoci tu ich nikto nevedel ani vystáť. Louisa Cormiera vo všeobecnosti nenávideli preto, lebo vraj málo platil ľuďom, čo sa mu starali o dom a záhradu, a pre jeho okázalý životný štýl. Clotille Cormierovú zas nazývali „diletantskou klebetnicou“.

Nie sú ako my, mračili sa a šepkali si ľudia v Bayou Enigme cez tesno zovreté pery.

Nikto mi na zaklopanie neodpovedal. Zvnútra neprichádzal žiaden zvuk ponáhľajúcich sa nôh, ani žiaden známy hlas nezakričal: „Už idem.“

Ovládol ma nepríjemný pocit, až mi zovrelo žalúdok.

Prešla som k oknám, čo sa tiahli od podlahy až po strop gigantickej obývačky. Vnútri nebolo nikoho. Bol to jeden z mála víkendov, keď nemali ohlásené žiadne návštevy. Mimi bola u nich ráno poupratovať asi na dve hodiny a potom ju poslali domov. Samozrejme, že sa sťažovala na skrátený pracovný čas, čo pre nás znamenalo ešte menej peňazí.

Je možné, že sa všetci traja Cormierovci z nejakého dôvodu rozhodli odcestovať do svojho domu v Mobile? Možno mal Deacon otec v meste nejaké neodkladné povinnosti a poprosil svoju ženu a syna, aby išli s ním. Odkedy ich poznám, zopárkrát sa to už naozaj stalo.

No prečo by nechali svietiť všetky svetlá? Možno len nepočuli moje klopanie. Odkráčala som nazad ku vchodovým dverám a zazvonila. Melódia zvončeka sa bezútešne ozývala celým domom. Nos som mala rozpleštený na sklenej tabuli vedľa vchodových dverí a krk som ňaťahovala raz doprava raz doľava, či náhodou nezahliadnem niekoho na chodbe alebo v kuchyni.

„Hej,“ zakričala som a opäť som hlasno zaklopala na dvere. „To som ja, Jori. Je niekto doma?“

Žiadna odpoveď neprichádzala.

Opatrne som skúsila zámok. Guľa na dverách sa pekne otočila a spravila „klik“. Keď som otvárala ťažké drevené dvere, zaškrípali tak hlasno, ako keď duní hrom. Nakukla som dovnútra. „Je tu niekto?“ Zakričala som znova.

Prestrčila som cez pootvorené dvere aj ramená, zhlboka sa nadýchla a váhavo som vošla dnu. Poznali ma a mali ma radi. Určite im to nebude prekážať.

V nose ma poštekľila neodolateľná vôňa pečeného kuraťa – to môže znamenať jediné, buď boli doma, alebo len pred chvíľkou odišli. Vôňu večere podfarbovala slabučká stopa po akomsi dezinfekčnom prostriedku. Neprestávala som volať „Haló?“ a „Je niekto doma?“, zatiaľ čo som pomaly kráčala zo vstupnej haly do najbližšej miestnosti.

Na konferenčnom stolíku stáli dva poloprázdne poháre ľadového čaju, jeden z nich obrúbený rubínovým rúžom pani Cormierovej. S nervami v koncoch som vošla do kuchyne a zbadala som stôl pripravený pre troch. Žiarivé čerešňovo-červené tanieri na zlatých podnosoch, poháre s roztopeným ľadom a misu zeleného šalátu, ktorý už začal vädnúť. Hrniec so zemiakmi trónil na granitovej kuchynskej linke. Opatrne som sa ho dotkla. Bol studený. Otvorila som rúru a objavila som v nej mierne spečené grilované kura; teplota bola znížená na minimum. Vypla som ju, lebo som nechcela, aby im večera úplne zhorela. Niekto im musel súrne zavolať a oni napochytre odišli s tým, že sa určite rýchlo vrátia.

Moje podráždenie sa zmenilo na obavy. Stalo sa niečo Deaconovmu otcovi? Utekali s mamou do nemocnice v Mobile, kde ležal zranený alebo chorý? Ale prečo mi Deacon nedvíhal? Zabudol si zobrať so sebou mobil?

A kedy sa vrátia? Nemohla som si pomôcť – predstavila som si svoje maturitné šaty ako visia z vnútornej strany dverí mojej izby. Nádherné šaty pod kolená broskyňovej farby ma stáli celotýždňovú výplatu, čo som zarobila ako pokladníčka vo Winn-Dixie. Platí ešte vôbec, že spolu ideme zajtra večer na stužkovú?

Vytiahla som svoj lacný vyklápací mobil a vyťukala jeho číslo. Rovnako ako predtým ma presmerovalo rovno do odkazovej schránky. Musí mať vybitú baterku, je to jasné. Znovu som mu poslala správu:

Som u vás doma. Kde si? Vypla som rúru. Zavolaj mi.

Kráčala som po vyleštených orechových podlahách ku klenu-tým oknám, čo boli otočené do zadnej časti pozemku smerom k príjazdovej ceste. Grand Prix pani Cormierovej stálo tam, rovnako ako Deaconov čierny Mustang. Po chrbte mi prebehli zimomriavky. Neboli predsa v dome – či áno?

Potlačila som tú hrôzu, čo mi zvierala žalúdok, a pomaly som vykročila ku schodisku. Opäť som na nich zavolala, no odpoveď som nedostala. To ticho bolo priam diabolské, dusilo ma a ťažilo. Pomaly som kráčala hore a schody podou mnou vŕzgali. Hneď na vrchu schodiska som skontrolovala Deaconovu izbu – bola nedotknutá. Posteľ mal úhľadne upravenú a všetko vyzeralo tak ako vždy. Na ceste z izby som zastala a pomaly sa otočila späť. Niečo tu nesedelo. Prebehla som očami po izbe a zastavila pri jeho stole. Deaconov laptop tu nebol. Zobral si ho so sebou?

Vyšla som, a prechádzajúc popri hostovských izbách, som letmo nazrela aj do manželskej spálne. Ani tu sa nič nevymykalo normálu. Trochu sa mi uľavilo. Čo som vlastne čakala? Krvavé telá? Asi som už videla priveľa kriminálok založených na skutočných udalostiach. Zišla som dolu schodmi a znova pozrela na svoj mŕkvy mobil.

Museli teda odísť autom pána Cormiera. Možno po tom, ako prišiel domov, im niekto zavolať, že dáky príbuzný ochorel a naráchlo odišli. Deacon mi nestihol dať vedieť, lebo mal vybitú baterku. V tomto bol naozaj hrozný, vždy si mobil zabudol nabiť.

Hej, takto nejako to asi muselo byť. Kým sa skončí tancovačka, Deacon mi zavolá a vysvetlí, čo sa vlastne stalo. Absolútne nič strašné.

Tak či tak... niečo tu nehralo. Naháňalo mi to tu husiu kožu. Všetko to jedlo položené len tak na stole. Naozaj si pani Cormierová nenašla päť minút na to, aby aspoň odložila jedlo do chladničky, kým odišli?

Urobím dnes teda dobrý skutok a odpracem kura aj zemiaky. Podarilo sa mi to až na niekoľký pokus, no nakoniec som našla plastovú fóliu, prikryla som ňou šalát aj zemiaky a dala som ich do chladničky. Keď som skončila, ešte raz som očami preletela po kuchyni. S čím by som im ešte mohla pomôcť?

Prešla som späť do obývačky a poobzerala som sa dookola. Nebolo tu nič zvláštne. Už som bola na odchode, keď som zrazu zbadala odlesk niečoho ligotavého na konferenčnom stolíku. To som si predtým vôbec nevšimla. Zohla som sa, nech na to lepšie vidím.

Vedľa kôpky časopisov ležal pohodený malý celofánový balíček. Opatrne som ho zdvihla a zalapala som po dychu, keď som si uvedomila, čo to držím v rukách. Keď som ho odbaľovala, celofán vydával šušťavý zvuk, čo spôsobilo, že mi v mysli začali tancovať ružové hviezdičky. Ruža broskyňovej farby sa vynímala medzi bielymi klinčekmi a marhuľovo sfarbenú stuhu lemovali drobné karafiáty. Pohladila som jemné ružové lupene, zdvihla som si ju k nosu a zhlboka som sa nadýchla. Jej vôňa ma aspoň na chvíľu upokojila.

Deacon mi na stužkovú kúpil kvietok na zápästie. Po tvári sa mi na moment rozlial prihlúply úsmev, no potom vír mojich myšlienok opäť pohltili obavy. Prečo bol kvietok na stole? Mal by byť predsa v chladničke, aby vydržal čerstvý do stužkovej. Pohľadom som opäť dôkladne prechádzala po izbe a hľadala som čo-

koľvek, čo tam nesedelo alebo bolo inak. Všetko bolo bez jedinej špinky vrátane podláh. Okrem... pár malých chumáčov niečoho bieleho schovaných pod sedačkou. Neviem si vysvetliť, aká sila ma viedla, no spustila som sa vedľa sedačky na všetky štyri a pozrela som sa zblízka.

Bola to vetvička bielych karafiátov poľfkaná jasnými červenými bodkami.

Ako sa tam dostala? A čo boli tie bodky? Vystrela som ruku a končekom prsta som sa dotkla červenej bodky. Na pocit bola mokrá a lepkavá. Odtiahla som ruku a uprene som hľadela na kvapku krvi rozmazanú na mojom prste. Pichol sa Deacon omylom špendlíkom na kvietku a kytička mu vypadla z ruky?

A kde dočerta je?

DEBBIE HERBERT
NIE SÚ AKO MY

Prvé slovenské vydanie
Vydalo vydavateľstvo Lindeni v roku 2022
v spoločnosti Albatros Media Slovakia, s. r. o.,
so sídlom Mickiewiczova 9, Bratislava.

Číslo publikácie 2 552
Zodpovedná redaktorka Agáta Laczková
Technická redaktorka Jana Urbanová

Z anglického originálu Not One of Us, ktorý prvýkrát vydalo vydavateľstvo
Thomas & Mercer, Seattle, v roku 2021, preložila Mílica Ivovič.

Amazon, the Amazon logo and Thomas & Mercer
sú obchodné značky Amazon.com, Inc., alebo jeho pobočiek.

www.apub.com
Sadzba Alias Press, s. r. o., Bratislava
Tlač

Cena uvedená výrobcom predstavuje nezáväznú
odporúčanú spotrebiteľskú cenu.

Objednávky kníh:
www.albatrosmedia.sk
eshop@albatrosmedia.sk
tel.: 02/4445 2046

ALBATROS MEDIA